

Iudæis, tanquam indignis, Deus opt. max. gratiam suā meritō abstulit, & externis gentibus communem fecit: ita etiam novum Testamentum non Hebraicā linguā, sed potius Græcā, ceu apud cæteras gentes clarissimā doctissimāq; conscribi voluit. De barbaris linguis plura referemus infrā ex Strabone, in Caricæ linguæ mentione,

Porro primæ & generales dialecti, etsi barbaræ sunt: nomina tamen ex ipsa rerum natura habent deprompta. Quamobrem etiam preces sacras efficaciores esse putant homines, si nominibus barbaris constent: & Plato in Cratyo, vocabulum *pyr* barbaricæ originis facit, quod Phryges etiam modicè deflexā voce (ut & Germani *für*) sic appellent, Clemens Alexandr.

*Barbarorū
vocū usus
in precib;
sacris.*

In omnibus sanè linguis vocabula quæ *Multa vo-*
dam naturā sunt facta, ut quæcunq; ad soni *ces perono-*
imitationem & per onomatopœiam compo *matopœiā*
sita dicuntur, ut non modò vocabula ea, *composita.*
quæ aliquem sonum significant, *murmur,*
bombus, sibilus, crepitus, strepitus, stridor, ova-
re, mugire, rudere, & reliquæ animalium vo-
ces in diversis linguis. Sed ipsa etiam avium
nomina, ut vetus quidā Grammaticus scribit,
ad vocis suę imitationē ferè sunt expressa. A-
lia arbitrio hominū imposita, ut *syncategore-*
matum omnium, & verborum magnā ex parte.